

med ikke i en Kirkeforsatning at faae udbortes Støtte; thi den var dog i sit Væsen en Stridskirke, en Korskirke, hvorfor den helst ligesom nu maatte som en Lazarus ligge for Rigsmændens (Rigsdagens) Dør. Han meente i denne sin Anskuelse at kunne støtte sig til Luthers Autoritet. En Kirkeforsatning kunde nok fremkalde Fred indenfor Folkekirken, men det vilde være den aandelige Døds Fred. Han ønskede ikke Magten i kirkelige Sager overført fra Rigsdagen til nogen Anden.

Stiftsprovst Voesen mener, at om der end kan være Trang til en Kirkeforsatning, hører denne dog ikke til Kirkens største Fornødenheder. Det aandelige Liv i Kirken er næppe for Tiden saa stærkt, at det kan skabe sig selv en sand og naturlig Form. En Kirkeforsatning er altid sin Tids Varn; mulig fører Tiden med sig, at vi skulle have en Kirkeforsatning, og vi skulle da modtage denne med Tillid til Herren og med Haab om, at den mulig kunde hjælpe ud af nogle af Tidens kirkelige Trængsler og med Haab — ikke om, at Forsatningen skal kunne skabe Liv, men derom, at Livet skal gennemtrænge Formen og bruge den saa godt som muligt.

Efterat have oplyst Luthers sande Stilling til Spørgsmaalet om en Forsatning for Kirken, gjorde jeg Pastor Pontoppidan opmærksom paa, at han vistnok tog fejl i sin Anskuelse om, at der ved en Kirkeforsatning skulde komme en aandelig Døds Fred over den danske Folkekirke, efter som de aandelige Brydninger vilde blive ved ogsaa efter en Kirkeforsatning, ja netop derved opnaae en videre Tumleplads. Til Provst Koch bemærkede jeg, at mine Erfaringer om Menighedsraadene her i Stiftet paa det Bestemteste vidnede imod hans Charakteristik af dem som dødsfødte Fostre. Derefter satte jeg det forelagte Spørgsmaal under Afstemning. Resultatet af denne var, at 42 stemte: Ja, 3 stemte: Nei.

Herefter fandt en Discussion Sted om det Duffelige i, at Lovforslaget forberedtes ved en Kirkecommission. Provsterne Bram-Gab og Høegh-Guldberg ønskede, at Biskopperne skulde udarbejde et Forslag til Kirkeforsatningen, hvilket Forslag skulde drøftes af hver enkelt af Landets Provstiers Geistlige, for at hele Kirkens Kærerstand kunde blive hørt. Flere Medlemmer yttrede Tvivl om, at Rigsdagen vilde bevilge Penge til en Kirkecommission, men Stiftsprovst Voesen gjorde opmærksom paa, at vilde Rigsdagen bevilge Penge til en Kirkeforsatning, vilde den ogsaa bevilge Penge til en forberedende Comitee. En Kirkecommissions Virksomhed vilde vistnok være til Støtte baade for Ministeren og Rigsdagen, og at der kom Medlemmer af Rigsdagen i den, kunde kun anses for et Gode.

Da Rolfen imidlertid var bleven 9½, og Forsamlingen var bleven end mindre talrig end ved Afstemmets Begyndelse, fandt de Tilstedeværende, at der ingen Afstemning burde finde Sted angaaende Hensigtsmæssigheden af en Kirkecommission, hvorpaa jeg, efterat have udtalt min Samstemning med den af Stiftsprovsten udtalte Anskuelse om det Gavnlige i, at en Kirkecommission blev nedsat, sluttede det udvidede Landemodes Forhandlinger med en Anerkendelse af den Aand, hvori Forhandlingerne vare blevne førte. Endelig sluttedes med Afhyngelsen af en Psalme. Til disse Meddelelser om det udvidede Landemodes Forhandling følger jeg endnu en Bemærkning om, at Provsterne ikke ønskede, at der skulde finde nogen særegen Afstemning Sted for deres Vedkommende, og gaaer derpaa over til kortelig saaledes at afgive min Betænkning:

Det Lovforslag „om udvidet Afgang til Sognebaandsløsning“, hvilket, efterat være blevet vedtaget i Landsthinget ved 2den Behandling, blev negtet Overgang til 3die Behandling, henhører efter sin Oprindelse, Retning og sandsynlige Udvikling til de i vore Dage under forskjellige Former fremtrædende Bestræbelser for at oprette Frimenigheder indenfor den danske Folkekirke. Naar jeg kunde samstemme med disse Bestræbelser i Almindelighed, vilde jeg ikke have nogen væsentlig Indvending imod ovennævnte Lovforslag, men da jeg finder mig bespøjet til i Almindelighed at fraraade, at saadanne Frimenigheder erholde Tilladelse til at stiftes,